U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **N. K**, zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2018, č. j. OAM-923/ZA-ZA11-P10-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 10. 2018, č. j. 41 Az 3/2018 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah kasační stížnosti

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2018 neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl. Ve vztahu k možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů neshledal rozhodnutí nepřezkoumatelné. Soud nepřisvědčil námitce neurčitosti výroku rozhodnutí ani nedostatečné identifikace žalobce. Krajský soud konstatoval, že jediným (skutečným) důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na území ČR – nejedná se tedy o důvod pro udělení azylu, ani humanitárního azylu. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost svědčící pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Na udělení humanitárního azylu nemá žalobce subjektivní právo. Podle krajského soudu žalovaný při úvahách o humanitárním azylu nepřekročil meze správního uvážení. Soud dále konstatoval, že případné vycestování žalobce z území ČR nemůže představovat závažnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V řízení vůbec nebylo prokázáno, že

žalobce je otcem nezletilé L. S., ačkoli důkazní břemeno v tomto směru tížilo žalobce. Krajský soud doplnil, že pokud by žalobce pro účely získání pobytového povolení podle zákona o pobytu cizinců musel opustit území České republiky a vrátit se dočasně zpět do země svého původu, tak po dobu jeho nepřítomnosti by se o dceru mohla starat její matka, která se o ni starala i po dobu celého pobytu žalobce ve vězení, kde si odpykával nepodmíněný trest odnětí svobody.

[3] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).

[4] Stěžovatel požadoval zejména udělení humanitárního azylu. Posouzení provedené žalovaným a krajským soudem je nedostatečné. Stěžovatel poukazoval na složitou životní situaci, nemá se kam vrátit, v ČR má celou rodinu, žije zde od svého dětství – je zjevné, že ve stěžovatelově případě by bylo nehumánní azyl neudělit. Stěžovatel předestřel dostatečně jasný a konkrétní „azylový příběh“ odůvodňující udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Správní orgán překročil meze správního uvážení, nebyl aktivní při zjišťování skutkového stavu. Posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany svědčí o naprostém nepochopení podmínek pro udělení této formy mezinárodní ochrany. S ohledem na osobní situaci stěžovatele hrozí porušení čl. 8 Úmluvy. Krajský soud svůj rozsudek zcela nedostatečně odůvodnil, nezabýval se všemi žalobními námitkami ani skutečným stavem věci. Stěžovatel požaduje zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadené rozhodnutí a rozsudek krajského soudu a navrhl, aby soud kasační stížnost zamítl.

II. Posouzení věci

[6] Kasační stížnost je přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti a výčtem jejích typických kritérií se soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění pro stručnost odkazuje.

[7] S ohledem na obsah spisu a z něj vyplývající skutková zjištění soud neshledal přesah stěžovatelových vlastních zájmů, ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení. Rozhodnutí žalovaného i soudu vychází z náležitě zjištěného skutkového stavu, k jehož objasnění vyvinul žalovaný dostatečnou aktivitu. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného rovněž splňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, jak jsou interpretovány např. v rozsudku ze dne 26. 1. 2006, č. j. 4 Ads 23/2004 - 49. Žalovaný respektoval rozložení důkazního břemene v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které vyplývá z § 49a zákona o azylu (např. rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70). Žalovaný (stejně jako následně krajský soud) však dospěl k závěru, že stěžovatel netvrdil žádné skutečnosti, které by bylo možno podřadit pod důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle § 12,

§13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu. K podmínkám, které je třeba kumulativně splnit pro udělení mezinárodní ochrany, se soud již podrobně vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, či ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62.

[8] Institut humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, zejména požadavky na správní uvážení o něm, byl již mnohokrát předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudky ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Stěžovatelovy námitky ohledně jeho neudělení nevyvolávají žádné otázky, které by nebyly již judikaturou řešeny (přítomnost stěžovatelovy rodiny v ČR není okolností, která by odůvodňovala udělení humanitárního azylu; srov. např. rozsudek ze dne 19. 12. 2014, č. j. 5 Azs 104/2014 – 39).

[9] Stěžovatel též namítl nedostatečné posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, podle kterého se za „vážnou újmu“ považuje, „*pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*“. Podle ustálené judikatury je v rámci doplňkové ochrany posuzován a chráněn soukromý život cizince na území České republiky pouze ve výjimečných případech (např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či usnesení ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 – 19). Stěžovatelovu osobní situaci však za takový případ považovat nelze.

[10] Je tedy zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje na stěžovatelovy námitky dostatečnou odpověď. Soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu